

Να τι σημαίνει ανάληψη πολιτικής ευθύνης...

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Παρακολουθήσαμε, όσοι ακόμη αντέχουμε, το λεγόμενο «υπουργικό συμβούλιο», ακούσαμε την αγραβάτωση ανικανότητα να ψελλίζει και να σιαλίζει, με κατεβασμένα τα μούτρα, κάτι αερόφουσκες, περί πολιτική ευθύνης.

Τα γνωστά κούφια καρύδια, δηλαδή...

Τι σημαίνει ανάληψη πολιτικής ευθύνης;

Απαντώ.

18 Απριλίου 1941. Μεγάλη Παρασκευή. Οι Γερμανοί, οι κτηνάνθρωποι του Χίτλερ, δηλώνουν, λεηλατούν και δολοφονούν την Πατρίδα μας. Ο διαπρεπής, εντιμότατος και εύθικτος

πρωθυπουργός Αλέξανδρος Κοριζής, μετά την συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου, πήγε στο σπίτι του και αυτοκτόνησε. Δεν άντεξε το στίγμα, επί πρωθυπουργίας του, μετά από 120 έτη η Πατρίδα να σκλαβωθεί. Δεν παραιτήθηκε, αυτοκτόνησε.

Θα αντιτείνει κάποιος: Έπρεπε να αυτοκτονήσει ο αγραβάτωτος πρώην καταληψίας;

Όχι. Αλλά να παραιτηθεί.

Τι σημαίνει ανάληψη πολιτικής ευθύνης από πρωθυπουργό;

Δημήτρης Νατσιός

Έτερο παράδειγμα.

8 Νοεμβρίου 1901. Μπροστά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα σε διαδηλωτές και την αστυνομία.

Τα γεγονότα εκείνα πέρασαν στην ιστορία ως «Ευαγγελιακά», γιατί αφορμή τους υπήρξε η μετάφραση του Ευαγγελίου στην δημοτική γλώσσα. Η αφορμή, γιατί οι αιτίες ήταν βαθύτερες και κυρίως η σύγκρουση Γερμανίας και Ρωσίας για την επιρροή στα Βαλκάνια.

Τέλος πάντων, κατά την διάρκεια των ταραχών, τρεις φοιτητές και επτά πολίτες πέφτουν νεκροί από σφαίρες αστυνομικών και τραυματίζονται ογδόντα περίπου άνθρωποι. Στις 10 Νοεμβρίου του 1901, ο πρωθυπουργός Γεώργιος Θεοτόκης, σε θυελλώδη συνεδρίαση της Βουλής, κερδίζει ψήφο εμπιστοσύνης.

Όμως την επομένη ημέρα, για λόγους ευθιξίας, υπέβαλε την παραίτησή του. Δεν παραιτήθηκε ο υπουργός αλλά ο πρωθυπουργός, ο οποίος ποτέ δεν έδωσε διαταγή να πυροβοληθούν οι διαδηλωτές. Ανάληψη πολιτικής ευθύνης για τον Θεοτόκη σήμαινε παραίτηση. Δεν μπορούσε να αντέξει το βάρος των δέκα αδικοχαμένων πολιτών. Εδώ ξεπερνούν τους εκατό...

Πριν προχωρήσω σε άλλες αναλήψεις γενναίας και πραγματικής πολιτικής ευθύνης, να σημειώσω κάτι για την λέξη «ευθύνη» και την ιστορία της. Ετυμολογικώς η λέξη παράγεται από το ρήμα είμι (με ψιλή και περισπωμένη), που σημαίνει πορεύομαι, θα έλθω. Από το θέμα αυτού του ρήματος, παράγεται και το επίθετο ιθύς, ευθύς, που είναι ο ίσιος, ο ευθύς χαρακτήρας, σε αντίθεση με τον στρεψόδικο. Ευθύνη σημαίνει ιθύνω, δηλαδή, ισιάζω, διευθύνω εις λογοδοσίαν, φέρω, διοικώ. (ο ιθύνων νους).

Αναλαμβάνω την ευθύνη σημαίνει ότι κυβερνώ, είμαι υπεύθυνος (υπό+ευθύνη), έχω την δυνατότητα επιλογών, αλλιώς είμαι ανεύθυνος.

Τώρα. Στην αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία όλοι οι αξιωματούχοι υποβάλλονταν σε «δοκιμασία» στην

βουλή πριν ανακηρυχθούν, ελέγχονταν η ικανότητα και το ήθος τους. Αλλά και όταν τελείωνε η θητεία τους έπρεπε να λογοδοτήσουν για τα πεπραγμένα τους και κυρίως εκείνοι, που διαχειρίζονταν δημόσιο χρήμα. Ήταν η περίφημη «εύθυνα» (και όλοι διακατέχονταν από τον τρόμο της ευθύνης-«τρέμων της ευθύνης, απολύσαι», γράφει ο Αριστοφάνης στις «Σφήκες», στ. 571).

Ο αξιωματούχος έπρεπε, τελειώνοντας την θητεία του, να είναι «μη πλησιώτερος αλλά ενδοξότερος» κατά τον Ισοκράτη. Μάλιστα κατά τον Αριστοτέλη στο έργο του «Αθηναίων Πολιτεία» (σ.69.10), υπήρχαν και δέκα άνδρες, οι εύθυνοι-«κληρούσι και ευθύνους ένα της φυλής εκάστης», που επιτηρούσαν και δίκαιζαν τα ...λαμόγια και τις κοπριές της εποχής. Όσοι καταδικάζονταν για ατασθαλίες και εγκληματικές πράξεις, χαρακτηριζόνταν «άτιμοι».

Και η «ατιμία» ισοδυναμούσε με ηθική εκμηδένιση, παρεμφερή με τον θάνατο. Με διασυρμό μάλιστα απειλούνταν όχι μόνον οι ίδιοι αλλά και τα παιδιά τους. Η απειλή της «ατιμίας» για ολόκληρη την οικογένεια χαλιναγωγούσε τους φαύλους γεννήτορες. Με βάση τα αρχαία δεδομένα είναι ή δεν είναι «άτιμοι» οι σημερινοί αξιωματούχοι;

Ανύπαρκτοι, ανίκανες μετριότητες, που στήνουν φθηνές παραστάσεις, βάζοντας και βγάζοντας γραβάτες, ενώ ο λαός «τηγανίζεται» από την φρίκη.

Ας επανέλθουμε, όμως, σε παραιτήσεις πρωθυπουργών για λόγους ευθιξίας και πολιτικής τιμότητας.

18 Αυγούστου 1950. Κυβέρνηση συνεργασίας με πρωθυπουργό τον σπουδαίο Νικόλαο Πλαστήρα. Πράος άνθρωπος και ευθύς χαρακτήρας ο Πλαστήρας, προωθεί «μέτρα ειρηνεύσεως» του τόπου και προτείνει την κατάργηση της θανατικής ποινής. Δεν πέρασε και παραιτήθηκε, διότι όπως δήλωσε στην Βουλή «εδημιουργήθη κυβερνητική κρίσις διότι εις μίαν θρησκευτικήν εορτήν επανέλαβα το ειρήνη υμίν του Ιησού, διά το οποίο Εκείνος κατεδικάσθη από τους τότε Γραμματείς και Φαρισαίους».

Θα το γράψω κι ας φανεί απλοϊκό: Ο Πλαστήρας ήταν πιστός άνθρωπος, με ήθος ορθόδοξο. Καημό το έχω και πολλοί άλλοι να δούμε πρωθυπουργό της Ελλάδας, ο οποίος να βγει στο βήμα της Βουλής και να πει, κάνοντας τον σταυρό του, «δι' ευχών των αγίων Πατέρων ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον και σώσον ημάς». Αυτό και τίποτε άλλο.

Βαρεθήκαμε, σιχαθήκαμε τους άθεους, τους αλιβάνιστους, τους μασόνους, τους νεοεποχίτες με γκουρού και αστρολόγους και λοιπούς κακόσχολους τζιτζιφιόγκους, που βλέπουν την Εκκλησία ως εκλογική κάλπη.

Θρηνούμε όλοι μας για το μεγάλο κακό στην Αττική. Θρηνούμε και θλιβόμαστε για την δύσμοιρη Πατρίδα μας. Διαλυμένο κράτος. Χωρίς ηγεσία πολιτική, στρατιωτική και, ας μου επιτραπεί, εκκλησιαστική. Σάβανα, που δεν αφήνουν την Πατρίδα να αναπνεύσει είναι όλες οι αγραβάτρες, και μη, μετριότητες. Μέσα στις ευφρόσυρες, γι' αυτούς αυταπάτες, ετοίμαζαν γιορτές για την δήθεν έξοδο από την κρίση.

Η κρίση, η πραγματική, είναι οι ίδιοι που βυθίζουν τον λαό από τραγωδία (προδοσία της Μακεδονίας) σε τραγωδία (φονικές πυρκαγιές).

Δάσκαλος σε μικρά παιδιά είμαι και τα βλέπω όταν περιπέσουν σε κάποιο ελάχιστο παράπτωμα, μία ανώδυνη αταξία, σκύβουν το κεφάλι και το πρώτο πράγμα που λένε είναι: «Συγγνώμη, κύριε». Τούτοι οι αναιδέεις πτωχοαλαζόνες δεν το έπραξαν. Αυτό δεν θα ξεχαστεί, όταν αναλάβει ο λαός την πολιτική ευθύνη και γλυτώσουμε για πάντα από την κρίση, τον πολιτικό κόσμο και υπόκοσμο....

31.07.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/